

Ploaia Târzie și răsadul de la Minneapolis

9 februarie 2008

Gili Cârstea

Cred că nimeni nu a uitat proiectul Operațiunea Ploaie Globală, din 7.7.7, și speranțele zadarnice stârnite de promisiunile organizatorilor. Destul de multe comunități s-au angajat atunci să se roage la data stabilită, convinse că revărsarea Duhului nu vine deoarece nu este cerută cu voci unite și numeroase.

Timpul a demonstrat cu prisosință că nu acestea sunt motivele amânării nepermis de lungi a acestui glorios eveniment visat de generații întregi de adventiști.

Dar biserica nu este dispusă să învețe lecțiile istoriei. Este mai comod să ridici din umeri, și să declari - precum organizatorii OPG – că nu știi ce planuri are Dumnezeu și va face El, decât să recunoști că necredința în soluția lui Dumnezeu este problema.

Ar fi timpul să înțelegem că „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci” (Amos 3:7). Ca întotdeauna, și în cazul ploii târzii Dumnezeu a descoperit slujitoarei Sale motivele pentru care binecuvântarea nu poate veni. El a spus că la Minneapolis poporul nostru a repetat revolta lui Core, Datan și Abiram, și de atunci rădăcinile de amărăciune au fost cultivate mereu, fiecare generație moștenind indispoziția de a vedea în solia neprihănirii lui Hristos soluția la încropeala laodiceană.

La câțiva ani după Minneapolis, ea se adresa bisericii rămășiței, în plină ședință a sesiunii Conferinței Generale, iar cuvintele parcă tăiau în carne vie, destul de neobișnuit pentru ea, ca și pentru Dumnezeu, în numele căruia vorbea. Ascultați, și imaginați-vă că vă aflați în sală, printre delegați:

„Să nu credeți că atunci când va veni ploaia târzie veți fi făcuți un vas de cinste în care să fie turnate șuvoaiele de binecuvântări – adică slava lui Dumnezeu – când voi v-ați ridicat sufletele cu vanitate, spunând lucruri mincinoase, nutrind în secret rădăcinile amărăciunii pe care le-ați sădit la Minneapolis, cultivându-le cu grijă și udându-le mereu de atunci încoace” (The EGW 1888 Materials, 976).

Cumplită acuzații, greu de suportat de către oricine chiar exprimate în particular, dar cu atât mai mult în plină sesiune a Conferinței Generale. Aceasta spune mult despre starea disperată în care se afla biserica, și limbajul extrem la care a trebuit să recurgă Dumnezeu spre a trezi conștiințele adormite ale străjerilor de pe zidurile Sionului. Ascultați cum continuă:

„Când Domnul vă va atinge buzele cu cărbunele viu de pe altarul Său, atunci trâmbița fiecărui străjer adevărat va da un sunet lămurit – foarte diferit de ceea ce am auzit noi până acum” (idem, 947).

De ce „foarte diferit”?

Deoarece străjerii, refuzând calea lui Dumnezeu descoperită în solia 1888, se aplecau tot mai mult spre bisericile surori pentru lumină și inspirație. Deja erau îmbrățișate concepțiile lor despre neprihănirea prin credință, ceea ce, evident, deschidea calea către practici tot mai asemănătoare în desfășurarea lucrării lui Dumnezeu.

Spiritul lumii începea să pară prietenos, eficient și preferabil unei izolări nesănătoase față de lume. Ascultați:

„Dumnezeu are o mărturie vie, nu o predicare schiloadă, fără viață. Bărbații din poziții de răspundere nu trebuie să studieze spre a se potrivi planurilor lumii, spre a îmbrățișa ideile lumii, spre a rosti cuvinte înșelătoare și profeții amăgitoare. Mângâietorul – Duhul Sfânt pe care Tatăl Îl va trimite în numele Său – va convinge lumea de păcat, neprihănire și judecată în expresii clare” (idem).

Dar „bărbații din poziții de răspundere,” în lipsa produsului autentic, nu au avut altceva de făcut decât să imite bisericile și lumea, spre a da măcar o impresie de religiozitate și spiritualitate. Dar cu atât am rămas. Bindecuvântarea ploii târzii continuă să ne ocolească sistematic, oricâtă gimnastică denominațională am practica noi alături de cei care vor să aducă Duhul pe pământ.

Starea actuală a bisericii are nevoie de străjeri ale căror buze să fie atinse de cărbunele altarului divin. Atunci solia și predicile lor vor suna “foarte diferit de ceea ce am auzit noi până acum,” iar poporul va ști că a sosit timpul marilor decizii.

Până atunci, continuăm să ne jucăm cu stropitoarea, cultivând și udând buruienile de amărăciune semănate la Minneapolis, făcându-ne că nu înțelegem ce dorea îngerul să spună când afirma că repetăm revolta lui Core, Datan și Abiram.

Și atâta timp cât răsadul de la Minneapolis nu va fi smuls din grădina Domnului, solia Martorului Credincios va fi eludată cu eleganță, iar pocăința despre care vorbește El ni se va părea o glumă de prost gust.
